

[Dohrmann]

ren har – hvis det virkelig har været tilfældet, at de er røget direkte ned i papirkurven – at da det kun er nogle almindelige borgere, der har klaget over lokale myndigheder, kan det være lige meget. Men vi må da i hvert fald håbe, at det ikke foregår sådan i samtlige ministerier. I det mindste burde ministeren udstikke nogle retningslinjer for, hvorledes det skulle være, og hvordan det skal administreres. Jeg synes, det er en grov tilsidesættelse af borgernes rettigheder ikke alene det, der står her, men så sandelig først og fremmest de sidste ting, ministeren sagde.

(Kort bemærkning).

Lenger (VS):

I forlængelse af det, som hr. Jens Otto Madsen har sagt, vil jeg godt med et konkret eksempel illustrere nogle af kommunernes problemer under den nuværende vejlovgivning, som man ikke har taget højde for med det foreliggende lovforslag.

Den kinesiske opdeling af vejbestyrelsesforholdene betyder, at de fleste borgere naturligvis opfatter kommunalbestyrelsen og kommunen som det sted, man skal klage til, hvis der er noget, man er utilfreds med, en vej, der er i uorden, en vej, der ikke er trafiksikker, eller hvad det nu måtte være. Det belaster kommunerne utrolig meget, at uanset om det er en statsvej, en amtskommunal vej eller en primærkommunal vej, går alle henvendelser til primærkommunen. Det synes jeg er meget centralt, når man diskuterer, hvordan man skal aflaste kommunerne. Det er der ikke taget højde for i dette lovforslag. Jeg forstår, at ministerens kontakt til kommunerne har været via Kommunernes Landsforening, men denne belastning har Kommunernes Landsforening åbenbart ikke nævnt for ministeren.

En anden bemærkning, som jeg gerne vil føje til det, hr. Jens Otto Madsen har sagt, er om udformningen af § 44. Her indføres der en sondring mellem forskellige former for trafiksaneringer. Her vil jeg spørge ministeren, hvordan han egentlig vil sondre. Er det ikke sådan, at enhver trafiksanering, der laves af færdselsmæssige grunde, i virkeligheden også er en trafikmiljøforbedring? Det vil altid være begge dele, og det er umuligt at skelne mellem, om det nu er stk. 1 eller stk. 2, man skal bruge.

Til slut må det vist være en tilsnigelse, når ministeren ligestiller Kommunernes Landsforening med borgerne. Det er en offentlig forening, hvor offentlighedsloven, som den er formuleret nu i hvert fald, ikke gælder. Det er en forening, om hvem ministeren brugte udtrykket frie valg. Det er en forening, der faktisk er indirekte valgt og er en af de få offentlige instanser i dette land, hvor man har bevaret denne oldnordiske valgmåde. Derfor synes jeg, at begrebet frie valg var meget slet anbragt i lige præcis den forbindelse.

Ministeren for offentlige arbejder (Arne Melchior):

Jeg har ikke nogle bemærkninger til hr. Lenger ud over den, at samarbejdsaftalen er fornyet i grundigt samarbejde mellem parter, der har tillid til hinanden, og det er altså ministeriet, Amdsrådsforeningen og Kommunernes Landsforening, men jeg siger ikke, det er et fuldkomment stykke håndværk. I det hele taget forsøger vi at benytte regler og aftaler fleksibelt og på en forstandig måde, netop fordi, som jeg før sagde, livet er så mangfoldigt, at ikke alt kan bures inde i paragraffer, men selvfølgelig gør vi det uden at bryde paragrafferne.

Må jeg sige til hr. Dohrmann, at hans forståelse af det om papirkurven, hvor klagerne går hen, selvfølgelig er forkert. Det ved han også godt. Hvis han skulle være i tvivl, kan han spørge nogle af de mange hundrede, for ikke at sige tusinder, der har henvendt sig. Jeg tror ikke, at nogen vil sige, at deres henvendelser, enten det har været klager, ønsker, kritik eller andet, nogen sinde er blevet taget letsindigt på af mig.

Hr. Dohrmann taler til sidst om grov tilsidesættelse af borgernes sikkerhed. Jeg skal henvise til, hvad jeg tidligere har svaret hr. Dohrmann, og blot tilføje, at der tværtimod er tale om respekt for borgernes tillidsmænd og repræsentanter, som disse borgere selv har valgt. Derfor kan der slet ikke være tale om nogen form for tilsidesættelse. Jeg har alt sagt, at der er så mange af disse praktiske ting, som kun kan afgøres efter et skøn, og her finder jeg, enten jeg nu selv sidder i stolen, eller hvem som helst det måtte blive af mine efterfølgere, at man må sætte sig selv temmelig højt ved at hævde, at denne enkelte